

Midsommarstångstalet 25 juni 2010

En skolkamrat hyrde på Österhamns Pensionat 1968 och sommaren därpå påbörjades för vår del den långa raden av Arholmasomrar . Vi hyrde då två rum och kök, som Anna Lisa Pelling, kallade det, på nedre botten i Anexets nordöstra hörn. När man hade semester var det på söndagarna en fröjd att ligga bredvid flaggstången på pensionatstunet och se alla som skulle in till stan och jobba. Fredagskvällarna var inte så tokiga heller. Då kunde man höra Prinsen på långt håll redan vid Idö och se gubbarna runt om som kastade sig på cyklarna med handukstäckta korgar och for ner till Norra Bryggan, inte fasen skulle de hämta någon vid båten!

Säg den glädje som varar. Anna Lisa berättade i slutet på en sommar att hon skulle sälja. Den hösten kuskades Roslagen runt beskådandes hus. Lösningen fanns dock på ön. Kusinerna hade nog en tomt till salu i Indershamn. Året därpå uppfördes huset vilket var under öns nybyggarår då även Ensfyrens tomter bebyggdes. Vintrar och sportlov var det fullt av tomtfolk på ön.

På 70-talet var man lycklig om man hade fått tag i en paketykel medan övriga hade en överlastad cykel, ett fåtal cykelkärra. Några få hade flakmoped som exempelvis Gösta och Klas Göran. 80-talet innebar det totala genombrottet för flakmopeden och efter millenieskiftet gällde fyrhjuling med släpvagn. Även pensionärerna har hottat upp sig och 10-talet blir deras decennium med de fyrhjulsdrivna Mularna, så kallade pensionärslimosiner, med hytt, dörrar och flaket bak. Vad kan tänkas komma härnäst? Alla med förstånd klagar över låga löner eller låga pensioner men när man studerar öns tilltagande motorisering under 40 år kan man undra.

Mannaminnat hur långt är det? 2009/2010 var det snörrikaste året i varje fall i mitt minne. Vi hade drivor vilka var upp till 1,5 meter och litet skakigt var det att se drivorna bli större och större på taket. Det var litet klenat med folk här i vintras trots att vintern höll på så länge. Kanske var det inte så kul att puttra ner, med Mula, till Granö den där måndagsmorgonen när det var – 21 grader och ovissheten om bilen ville eller inte ville i Östersjö.

När väl snön började smälta, trots några krampaktiga kraftiga återfall, kom våren snabbt och faktiskt i tid trodde jag när detta skrevs den första maj. Ännu en kall period och björkarnas musöron kom först den 16 maj och med det signalen att beskära rosorna. Det blev mycket brunt att klippa bort, speciellt på klängrosorna, men nya skott är på väg. Nu är sommaren här och alla kan glädjas åt den enorma växtkraften tack vare frånvaron av tjäle i vintras vilket medförde att växterna var sprängfyllda av vatten.

Nästan varje dag möter man den här tiden nya ansikten, eller? Nej så är det inte men på mig verkar det så. Som pensionär är man inte längre med på fredags- och söndagsracet på passbåten och är inte längre medveten om att ”de nya” kanske har varit här i mer än 10 år.

Varför har vi stannat så länge på Arholma? Svaret är väl uppenbart. Det är alla de trevliga människorna, antingen de är födda här, eller har hus, eller kommer hit i egen båt eller bara tittar över under dagen. Alla, nästan, blir avspända här och lägger in lågväxeln. Årstiderna är häftiga och märks på ett helt annat sätt än i sta'n. Kan dock vara litet segt när det är alltför långvarigt blåsande. Här finns också den härliga naturen omkring oss med de välkända kobbarna och skären samt alla blommorna. Snart är det dags för nyponrosornas korta blomning. Har ni lagt märke till alla? Arholma är nyponrosornas ö nr 1.

Ett fyrfaldigt leve för Arholma, för Midsommaren och för hela sommaren.